UOHSP0025V8E

62 Af 55/2011-174

Čj. 13628/2013

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže
třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno
Došlo: 19 -07- 2013
Číslo:
Vyřizuje:
Přílohy:

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Polácha a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Litvínovská uhelná a. s.**, se sídlem Most, V. Řezáče 315, zastoupeného Mgr. Augustinem Kohoutkem, advokátem se sídlem PELIKÁN KROFTA KOHOUTEK advokátní kancelář s. r. o., Praha 1 – Malá Strana, Újezd 450/40, Tyršův dům, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže,** se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, za účasti 1. Elektrárny Opatovice, a. s., 2. EBEH Opatovice, a. s. a 3. NPTH, a. s., všechny tři se sídlem Opatovice nad Labem, Pardubice 2, všechny tři zastoupené JUDr. Martinem Nedelkou, Ph.D., advokátem, Schönherr s. r. o., se sídlem Praha 1, nám. Republiky 1a, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 13. 7. 2011, č. j. ÚOHS- R166/2009-10941/2011/320/KPo,

takto:

I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 13. 7. 2011, č. j. ÚOHS- R166/2009-10941/2011/320/KPo, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10 712 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Augustina Kohoutka, advokáta, PELIKÁN KROFTA KOHOUTEK advokátní kancelář s. r. o., se sídlem Praha 1 – Malá Strana, Újezd 450/40, Tyršův dům.

III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou včas podanou u Krajského soudu v Brně se žalobce domáhal toho, aby soud zrušil rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 13. 7. 2011, č. j. ÚOHS-R166/2009-10941/2011/320/KPo, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2009, č. j. S 189/2009/KS-14222/2009/840, a vyslovil závazný právní názor, aby věc byla postoupena k dalšímu řízení Evropské komisi, eventuelně, aby obě rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

I. Podstata věci

Napadeným rozhodnutím ze dne 13. 7. 2011 předseda žalovaného zamítl rozklad podaný žalobcem proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2009 jako nepřípustný podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 sb., správní řád, neboť dospěl k závěru, že žalobce nebyl účastníkem správního řízení, z něhož rozkladem napadené rozhodnutí vzešlo. Žalobce tedy není oprávněn proti tomuto rozhodnutí rozklad podat.

Rozhodnutím ze dne 5. 11. 2009, č. j. S 189/2009/KS-14222/2009/840, bylo podle § 16 odst. 2 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 8. 2009 (dále jen „ZOHS"), povoleno spojení soutěžitelů LIBUTE INVESTMENT Ltd, se sídlem Kyperská republika, Nicosia, Akropoleos, 59-61, a International Power Opatovice, a. s., se sídlem Opatovice nad Labem, Pardubice 2, k němuž došlo podle § 12 odst. 3 písm. a) ZOHS, na základě smlouvy o koupi akcií uzavřené dne 1. 7. 2009 mezi International Power Holdings B.V., se sídlem Nizozemské království, Amsterdam, De Lairessestraat 111-115, jako prodávajícím, a International Power plc, se sídlem Spojené království Velké Británie a Severního Irska, Londýn, Senator House, 85 Queen Vicotria Street, na straně jedné, a LIBUTE INVESTMENT Ltd, jako kupujícím, a J&T FINANCE GROUP, a. s., se sídlem Slovenská republika, Bratislava, Lamačská cesta 3, jako ručitelem kupujícího, na straně druhé, v jejímž důsledku získala LIBUTE INVESTMENT Ltd akcie představující 100 % podíl na základním kapitálu International Power Opatovice, a. s., a tím i možnost tuto společnost kontrolovat.

II. Shrnutí procesních stanovisek účastníků

Žalobce v žalobě namítá, že proti spojení povolenému napadeným rozhodnutím podával řadu námitek, avšak žalovaný je nevyslyšel. Žalobce se považuje za aktivně legitimovaného k podání žaloby, neboť napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech podnikat a provozovat hospodářskou činnost podle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Povolením spojení LIBUTE INVESTMENT Ltd, a International Power Opatovice, a. s. došlo k podstatnému navýšení podílu společné dominance ČEZ a J&T na trhu odběru hnědého uhlí, čímž byla narušena hospodářská

soutěž a došlo tak k porušení zmíněného žalobcova práva. Žalobce dále upozorňuje, že mu bylo upřeno rovněž právo být účastníkem daného správního řízení o povolení spojení, přestože se žalobce tohoto práva opakovaně dovolával. Žalobci nebylo umožněno ani nahlédnout do správního spisu. Žalobce poukazuje na to, že v podaných námitkách podrobně odůvodnil svoji obavu z podstatného narušení hospodářské soutěže. Žalovaný se těmito námitkami dostatečně nezabýval. Pouze uvedl, že skupina J&T nepůsobí na energetických trzích. Takový závěr považuje žalobce za evidentně chybný.

Žalobce má za to, že byl oprávněn rozklad podat a poukazuje na § 152 správního řádu, který nehovoří o tom, že rozklad může podat toliko účastník řízení. Podle žalobce neměl žalovaný pravomoc dané řízení vést a napadené rozhodnutí vydat, předmětné spojení totiž naplňovalo obratové prahy nařízení ES 139/2004 a podléhalo tak kontrole Evropské unie. Žalovaný tedy pochybil, pokud řízení nepostoupil Evropské komisi. Žalobce poukazuje též na to, že žalovaný otázku spojení soutěžitelů neposoudil hmotněprávně správně. Předmětné spojení totiž bude mít za následek podstatné narušení hospodářské soutěže ve smyslu § 17 odst. 3 ZOHS, neboť má zcela zásadní dopad na trh odběru energetického hnědého uhlí. Podle žalobce tedy nemělo být předmětné spojení soutěžitelů povoleno a navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil.

Žalovaný žalobu považuje za podanou osobou zjevně neoprávněnou a navrhuje, aby ji soud odmítl, neboť žalobci nesvědčí aktivní legitimace k podání žaloby. Žalobce nebyl účastníkem předmětného řízení o spojení a není tak oprávněn proti napadenému rozhodnutí podat žalobu. Žalovaný se ve svém vyjádření vyslovil i k věcným žalobním tvrzením, která důvodnými neshledává. Na svém procesním stanovisku setrval též v dalším vyjádření a po celou dobu řízení před soudem.

K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, v níž polemizoval se závěry žalovaného ve vztahu k nedostatku jeho aktivní legitimace i k věcným otázkám. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

Ve věci se vyjádřily i osoby na řízení zúčastněné. Uvedly, že ta část žaloby, která směřuje proti rozhodnutí o povolení spojení, je nepřípustná, event. opožděná a je namístě ji odmítnout. Pokud jde o tu část žaloby, která směřuje proti rozhodnutí o rozkladu, tak i ta by měla být odmítnuta, neboť byla podána osobou k tomu neoprávněnou. Osoby na řízení zúčastněné dále uvádějí, že žalobce nebyl účastníkem řízení o povolení spojení a nebyl tak oprávněn k podání rozkladu.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále též „s.ř.s.“).

Podle názoru soudu se rovněž jedná o žalobu podanou osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), neboť napadeným rozhodnutím byl zamítnut

žalobcův rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2009. Žalobce přitom účastníkem správního řízení o rozkladu byl, neboť toto řízení bylo zahájeno na základě žalobcova návrhu - rozkladu (opak ostatně netvrdí ani žalovaný). Napadeným rozhodnutím, kterým žalovaný žalobcův rozklad zamítl jako nepřípustný, mohl být také žalobce zasažen ve svých právech; žalobcova argumentace se tudíž jeví jako legitimní a opodstatněná. Jeho rozkladu totiž žalovaný nevyhověl, ani se jím věcně nezabýval (nepřezkoumal tam uvedené námitky), ale zamítl jej jako nepřípustný s odůvodněním, že žalobce nebyl podle názoru žalovaného účastníkem řízení o povolení spojení soutěžitelů, a nebyl tak oprávněn rozklad proti rozhodnutí, jímž bylo spojení povoleno, vůbec podat. Soud tedy nemá pochyb, že napadeným rozhodnutím mohl být žalobce zasažen ve svých právech. Podmínky žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s. tedy byly naplněny.

Podle soudu se jedná i o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobce byl účastníkem řízení o rozkladu, nemůže být jeho žaloba proti tomuto rozhodnutí směřující považována za žalobu podanou osobou k tomu neoprávněnou, natož osobou zjevně neoprávněnou, jak požaduje § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Pokud osoby na řízení zúčastněné dovozují, že žaloba směřuje jak proti prvostupňovému rozhodnutí o povolení spojení soutěžitelů, tak proti napadenému rozhodnutí o žalobcově rozkladu, lze s nimi souhlasit. Žalobce se ovšem rozkladem fakticky domáhal vyslyšení své argumentace, kterou uplatnil v rámci námitek v průběhu řízení v prvním stupni, a není namístě nahlížet důsledně odděleně na tu část žaloby, kde je argumentováno proti rozhodnutí prvostupňovému, a na tu část žaloby, kde je argumentováno proti rozhodnutí rozkladovému.

Soud tedy napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a shledal, že žaloba je důvodná. Rozhodoval přitom bez jednání za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s. ř. s.

V daném případě je třeba nejprve posoudit otázku, zda žalobce byl oprávněn proti rozhodnutí o povolení spojení soutěžitelů podat rozklad či nikoli. Vnímat je přitom třeba nejen relevantní právní úpravu, nýbrž i typ správního řízení, v němž byl rozklad podán, a důvod, pro který žalobce rozklad podával. Pokud jde pak o vnímání samotné relevantní právní úpravy, nelze na jednotlivá procesní ustanovení (především správního řádu) nahlížet izolovaně a formalisticky, bez ohledu na smysl, jenž tato ustanovení mají zajišťovat. Zdejší soud je přesvědčen, že žádná dílčí procesní úprava se nemůže stát pohodlnou překážkou smysluplné aplikace práva jako celku, jež nemůže abstrahovat od jejího primárního smyslu a účelu.

Podle § 92 odst. 1 správního řádu opožděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje

se opožděné nebo nepřípustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.

Podle § 81 odst. 1 správního řádu může účastník proti rozhodnutí podat odvolání, pokud zákon nestanoví jinak.

Ustanovení § 152 odst. 1 správního řádu uvádí, že proti rozhodnutí, které vydal ústřední správní úřad, ministr, státní tajemník ministerstva, nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu v prvním stupni, lze podat rozklad. Podle odst. 4 tohoto ustanovení nevylučuje-li to povaha věci, platí pro řízení o rozkladu ustanovení o odvolání (rozumně lze vykládat ve smyslu „o odvolacím řízení").

Z uvedeného plyne, že správní řád umožňuje podat odvolání toliko účastníkovi řízení. Přestože § 152 odst. 1 správního řádu obsahuje odlišnou formulaci (namísto „může účastník podat" uvádí „lze podat"), má zdejší soud za to, že i možnost podání rozkladu je obecně vázána na postavení účastníka správního řízení. Tento závěr je třeba dovodit jednak z § 152 odst. 4 správního řádu, který pro řízení o rozkladu odkazuje na ustanovení o odvolání (tedy „o odvolacím řízení"), a jednak z toho, že nelze rozumně dovodit, proč by podání odvolání bylo vázáno na podmínku účastenství v řízení, zatímco rozklad by byl oprávněn podat kdokoli. Takové dichotomii nic nenasvědčuje. Formulaci „lze podat" je tedy třeba chápat tak, že i rozklad je obecně oprávněn podat toliko účastník správního.

Soud tedy nejprve posuzoval, zda žalobce byl účastníkem řízení o povolení spojení soutěžitelů, v němž bylo vydáno rozhodnutí o povolení spojení soutěžitelů, které žalobce napadl rozkladem.

Podle § 21 odst. 1 ZOHS účinného v rozhodné době byly účastníky řízení u žalovaného navrhovatel a ti, o jejichž právech a povinnostech má být v řízení jednáno a rozhodnuto. V případě řízení o povolení spojení soutěžitelů podle § 12 a násl. ZOHS mají tedy postavení účastníků řízení toliko spojující se soutěžitelé, neboť toliko o jejich právech je v řízení o povolení spojení meritorně rozhodováno. Právě uvedený závěr je přitom konstantně přijímán odbornou veřejností i judikaturou (viz např. i žalovaným zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2005 ve věci sp. zn. 2 A 20/200-OL; k aplikaci předchozího zákona o ochraně hospodářské soutěže založeného, pokud jde o postavení účastníků, na týchž principech se vztahuje i rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci ze dne 6.5.1996 ve věci sp. zn. 2 A 2/96, věcně potvrzené usnesením Ústavního soudu ze dne 2.6.1997 ve věci sp. zn. IV. ÚS 208/96). Navíc ZOHS ve znění účinném od 1.9.2009 stanovil toto pravidlo výslovně, neboť podle jeho § 21a jsou účastníky řízení o povolení spojení osoby, které jsou povinny podat návrh na povolení spojení.

Žalobce tedy nelze za účastníka řízení o povolení spojení soutěžitelů považovat. To však podle zdejšího soudu v posuzované věci ještě neznamená, že jím podaný rozklad byl rozkladem nepřípustným.

V posuzované věci zdejší soud musel hledat a nalézt řešení, které odpovídá rozumnému uspořádání vztahů; takové uspořádání musí být založeno na dostatečně silném vnímání premisy, podle níž svědčí-li konkrétní osobě právo zasáhnout svojí argumentací do probíhajícího řízení, musí existovat i prostředky, které jí umožní takové právo efektivně realizovat.

Zdejší soud vyšel předně z toho, že žalobce proti povolení spojení soutěžitelů podal námitky, jak mu umožňuje § 16 odst. 1 ZOHS; uvedené ustanovení ukládá žalovanému povinnost oznámit zahájení řízení o povolení spojení v Obchodním věstníku a současně stanovit lhůtu pro podání námitek proti tomuto spojení. Podá-li kdokoli proti spojení námitky, je povinností žalovaného se s těmito námitkami při posuzování toho, zda spojení povolí či nikoli, popř. zda je povolí za určitých podmínek, odpovědně zabývat. Podáním námitek proti spojení je realizováno „právo být slyšen" a námitky mohou být podány kýmkoli (ať už konkurentem, odběratelem nebo dodavatelem spojujících se soutěžitelů nebo jakoukoli jinou osobou). Podané námitky se stávají podkladem rozhodnutí žalovaného a žalovaný je povinen námitky v rozhodnutí o povolení spojení soutěžitelů řádně vypořádat.

Podstatné je tedy východisko, podle něhož zakotvuje-li ZOHS právo podat námitky, je třeba dovodit povinnost žalovaného se těmito námitkami řádně zabývat, a tedy i tomu odpovídající subjektivní veřejné právo osob, které námitky k žalovanému podaly, na jejich řádné vypořádání. Existuje-li takové konkrétní a právní úpravou bezpodmínečně garantované právo, nelze jeho výkon realizovat jinak, než možností jeho nositele dovolávat se tohoto svého práva nejen samotným uplatněním námitek v souladu s § 16 odst. 1 ZOHS, ale také řádnými opravnými prostředky v rámci správního řízení, má-li jeho nositel za to, že mu výkon tohoto práva nebyl umožněn řádně, a nakonec i žalobou ve správním soudnictví. Jinak řečeno: opravňuje-li ZOHS třetí osoby k podání námitek proti spojení, mají tyto osoby, které námitky proti spojení podaly, právo na to, aby řádné vypořádání jejich námitek bylo přezkoumáno v řízení o rozkladu a potažmo i v řízení před soudem. Pokud by tomu tak nemělo být, jevilo by se právo podání námitek jako zcela „bezzubé", z pohledu naplnění „práva být slyšen" polovičaté, reálně nevymahatelné – a činnost žalovaného při vypořádávání námitek proti spojení by tak byla mnohdy postavena mimo jakoukoli smysluplnou kontrolu.

Tu je třeba zmínit úvahu, z níž vyšel Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9.2.2012 ve věci sp. zn. 1 As 141/2011 (č. 8/2012 Sb. NSS), kde konstatoval, že v poslední době lze v České republice ve zvýšené míře pozorovat, jak dochází k uskutečňování nastíněné vize poklesu ztotožnění se občanů s politickým systémem a k dalším souvisejícím negativním jevům. Lze se přitom domnívat, že svůj podíl na tom nese i přesvědčení nemalé části veřejnosti, že ve veřejné správě příliš nefungují vnitřní kontrolní mechanismy, že není zřejmé, které konkrétní osoby nesou odpovědnost za jednotlivá pochybení, k nimž při výkonu veřejné správy dochází apod. Je podle zdejšího soudu nerozhodné, že takto Nejvyšší správní soud judikoval ve věci nespadající do materie soutěžního práva.

Podle soudu zdejšího je tedy třeba, aby i činnost žalovaného při povolování spojení soutěžitelů byla pod instanční správní kontrolou (aby tedy bylo lze brojit zejména proti rozhodnutí o povolení spojení rozkladem k předsedovi žalovaného) a následně i pod soudní kontrolou, a sice na principu proporcionality, konkrétně tedy v otázce řádného vypořádání námitek třetích osob podaných podle § 16 odst. 1 ZOHS. V opačném případě by byla rozhodnutí, jimiž žalovaný povolil spojení soutěžitelů, mimo jakoukoli kontrolu, neboť jediný, kdo by mohl proti takovému rozhodnutí brojit, by byl účastník (účastníci) řízení o povolení spojení, tedy ti, jejichž návrhům žalovaný vyhověl a u nichž lze podání rozkladu, eventuálně žaloby, již z logických důvodů fakticky vyloučit.

Platí, že účelem ZOHS je ochrana konkurence jako ekonomického jevu, nikoli ochrana jednotlivých účastníků trhu, lze však oprávněně přepokládat, že právo námitek podle § 16 odst. 1 ZOHS a právo na jejich srozumitelné vypořádání slouží k ochraně řádného soutěžního prostředí. Pokud by se přitom žalovaný těmito námitkami v rozhodnutí o povolení spojení řádně nezabýval, případně je nezohlednil vůbec či nesprávně posoudil, není vyloučeno, že by povolením spojení došlo právě k podstatnému narušení hospodářské soutěže na daném relevantním trhu, a to bez možnosti jakékoli vnější ingerence.

K právě uvedenému zdejší soud dospívá i s vědomím závěru, který učinil (dnešní) Tribunál v rozsudku ze dne 4. 7. 2006 ve věci T-177/04, „*easyJet v Commision*". Tam se (dnešní) Tribunál vyjadřuje k možnosti třetích osob brojit proti rozhodnutí o povolení spojení soutěžitelů na komunitární úrovni prostřednictvím efektivního uplatnění „práva být slyšen". Tribunál v citovaném rozhodnutí přiznal právo bránit se proti rozhodnutí o povolení spojení soutěžitelů i osobě, která se spojení soutěžitelů neúčastnila, za podmínek, že se jednalo o soutěžitele, který aktivně v řízení o povolení spojení vystupoval, a současně že rozhodnutí o povolení spojení soutěžitelů významným způsobem zasahuje do jeho postavení na trhu.

Obě zmíněné podmínky jsou přitom v daném případě splněny. Žalobce v řízení o povolení spojení soutěžitelů aktivně vystupoval, neboť proti povolení spojení podal podrobné námitky spolu s důkazními návrhy, domáhal se přiznání účastenství v řízení o povolení spojení a rovněž nahlížení do správního spisu. V daném případě také žalobce na předmětném relevantním trhu působil a povolením spojení mohl být výrazným způsobem dotčen. Naplnění obou zmíněných podmínek v právě posuzované věci *de facto* potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28.3.2013 ve věci sp. zn. 9 Afs 29/2012, jež se týkala práva žalobce nahlížet do správního spisu v předmětném řízení o povolení spojení soutěžitelů; tam Nejvyšší správní soud mimo jiné najisto postavil, že obavu žalobce z narušení soutěžního prostředí a z ohrožení jeho postavení na relevantním trhu hnědého energetického uhlí nelze považovat za pouhý běžný podnikatelský zájem.

Je-li si zdejší soud vědom potřeby srozumitelné a především jednotné aplikace soutěžního práva v rámci Evropské unie, pak nenalézá jiný způsob, kterak realizovat „právo být slyšen" v tom směru, jak je třetím osobám v rámci řízení o povolení spojení

vedeného Evropskou komisí přiznává shora uvedený rozsudek ve věci „*easyJet v Commision*“, než umožnit, aby na žalobce bylo nahlíženo jako na osobu, která musí být oprávněna brojit proti rozhodnutí o povolení spojení soutěžitelů u správního soudu. Konkrétně se žalobce mohl domáhat toho, aby soud přezkoumal, zda žalobcem podané námitky proti spojení žalovaný řádně a v souladu se zákonem vypořádal.

Pokud pak § 5 s.ř.s. připouští možnost domáhat se soudního přezkumu po vyčerpání řádných opravných prostředků, s vědomím koncepce správního soudnictví, jež není vystavěno na prvotním nalézání řádného uspořádání vztahů (to je svěřeno správním orgánům), nýbrž na přezkumu závěrů, k nimiž správní orgány dospěly (princip subsidiarity soudního přezkumu), nelze výše uvedené „právo být slyšen“ realizovat jinak, než osobu, která podá námitky proti spojení, považovat za osobu, která je ve vztahu k vyřízení těchto námitek oprávněna proti rozhodnutí o povolení spojení podat rozklad. Právě takový přístup - byť na první pohled ne zcela souladný s výslovným textem správního řádu - je možno považovat za jedině smysluplný a naplňující „právo být slyšen“. Toliko tímto způsobem totiž lze podle přesvědčení zdejšího soudu zajistit řádný výkon práva podat námitky podle § 16 odst. 1 ZOHS a realizovat soudní kontrolu nad činností žalovaného při povolování spojení soutěžitelů.

I s vědomím dikce § 92 odst. 1, § 81 odst. 1 a § 152 odst. 4 správního řádu a § 21 odst. 1 ZOHS v jeho rozhodném znění tedy zdejší soud dospívá k závěru, že žalovaný pochybil, pokud žalobcův rozklad zamítl jako nepřípustný, aniž by se zabýval jeho tvrzeními směřujícími proti vypořádání žalobcových námitek uplatněných proti spojení podle § 16 odst. 1 ZOHS. Předseda žalovaného tedy měl na základě podaného rozkladu přezkoumat, zda se žalovaný námitkami proti spojení soutěžitelů zabýval a své rozhodnutí náležitě odůvodnil, a to tak, aby rozhodnutí o povolení spojení respektovalo „právo být slyšen“ a aby s ohledem na veškeré uplatněné námitky bylo schopno obstát v realitě ekonomického života.

Zdejší soud pouze dodává, že s ohledem na shora uvedené nebylo třeba provádět žalobcem navržené důkazy, které měly prokazovat, že spojení soutěžitelů nemělo být povoleno. Tato otázka totiž předmětem řízení u zdejšího soudu nebyla a být nemohla.

IV. Závěr

Ze shora uvedených důvodů tedy soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí jako nezákonné zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), tj. že žalobce byl osobou oprávněnou k podání rozkladu proti rozhodnutí o povolení spojení soutěžitelů, avšak toliko ve vztahu k vypořádání žalobcových námitek proti spojení uplatněných podle § 16 odst. 1 ZOHS. Předseda žalovaného tedy posoudí, zda se žalovaný žalobcovými námitkami zabýval a řádně a v souladu se zákonem je vypořádal.

Zrušení i prvostupňového rozhodnutí v daném případě není namístě, nezbytnost jeho zrušení nechť posoudí předseda žalovaného v novém řízení.

Pokud se žalobce domáhal toho, aby soud vyslovil, že je žalovaný povinen věc postoupit k dalšímu řízení Evropské komisi, nemohl mu soud vyhovět. Věcné námitky uplatněné proti povolení spojení soutěžitelů totiž bude soud moci přezkoumat až poté, co se k nim vyjádří v rozkladovém rozhodnutí předseda žalovaného. Teprve poté bude moci soud přezkoumat, zda tato žalobcova námitka je důvodná či nikoli. Učinil-li by tak v této fázi řízení, nepřípustně by nahrazoval činnost předsedy žalovaného a prolamoval by již shora akcentovaný princip subsidiarity soudního přezkumu ve správním soudnictví.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný úspěšný nebyl, právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 2000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále náklady právního zastoupení spočívající v odměně advokáta za tři úkony právní služby po 2 100 Kč společně se třemi režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika, tedy 7200 Kč. To vše podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif) ve znění účinném do 31. 12. 2012.

Vzhledem k tomu, že zástupce předložil osvědčení o registraci k DPH, byla zmíněná částka navýšena o částku odpovídající DPH podle § 57 odst. 2 s. ř. s. Celkem se tedy jedná o částku 10 712 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.

Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady řízení vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 2.7.2013

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

KRAJSKÝ SOUD 71 V BRNĚ

Za správnost vyhotovení:
Eva Drlová